

Arrest

nr. 190 437 van 7 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 per faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 31 juli 2017 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlagen 11) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 31 juli 2017 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LEWYLLIE, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers werden op 31 juli 2017 bij aankomst vanuit Addis Abbaba (Ethiopië) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 31 juli 2017 een beslissingen houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en beslissingen tot intrekking van het visum. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“TERUGDRIJVING

Op 31/07/2017 om 12.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, K.(...) H.(...) Hoofdinspecteur 1

de heer / mevrouw :

naam M.(...) voornaam A.(...) K.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 22.07.2016

houder van het visum nr. 011848934 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa

geldig van 29.07.2017 tot 03.09.2017 voor een duur van 21 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de

vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt

geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

(...)

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met zijn dochter en echtgenote en verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij verklaart een toeristische planning te hebben doch deze zou zich in haar bagage bevinden. Buiten de Grote Markt en Manneke Pis kent betrokkene geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor doch na verificatie door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de reservatie te zijn geannuleerd. Hij kan zodoende niet aantonen waar hij en zijn gezin zullen logeren. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 22.08.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 23 dagen terwijl het visum slecht geldig is voor een maximaal verblijf van 21 dagen. Zodoende kan hij niet aantonen dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren.

(...)”

Deze beslissing ging gepaard met een beslissing tot intrekking van een visum, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer M.(...), A.(...) K.(...)

☐ De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

☐ Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

☐ De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

☐ uw visumaanvraag onderzocht

☐ uw visum onderzocht. Nummer 011848934, afgegeven: 18.07.2017.

☐ het visum is geweigerd ☐ het visum is nietig verklaard X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene reist samen met zijn dochter en echtgenote en verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij verklaart een toeristische planning te hebben doch deze zou zich in haar bagage bevinden. Buiten de Grote Markt en Manneke Pis kent betrokkene geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor doch na verificatie door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de reservatie te zijn geannuleerd. Hij kan zodoende niet aantonen waar hij en zijn gezin zullen logeren. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 22.08.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 23 dagen terwijl het visum slecht geldig is voor een maximaal verblijf van 21 dagen. Zodoende kan hij niet aantonen dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren. (...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"TERUGDRIJVING

Op 31/07/2017 om 12.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, K.(...) H.(...) Hoofdinspecteur 1 de heer / mevrouw :

naam N.(...) voornaam E.(...) M.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

+ dochter : N.(...) M.(...) – E.(...) M.(...) – geboren op (...) – nationaliteit : Congo

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OB0792827

afgegeven te MINAFFET op : 13.05.2015

houder van het visum nr. 011848935 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 18.07.2017 tot 03.09.2017 voor een duur van 21 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar dochter en echtgenoot en verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze verklaart een toeristische planning te hebben doch deze zou zich in haar bagage bevinden. Buiten de Grote Markt en Manneke Pis kent betrokkene geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor doch na verificatie door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de reservatie te zijn geannuleerd. Zij kan zodoende niet aantonen waar zij en haar gezin zullen logeren. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 22.08.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 23 dagen terwijl het visum slecht geldig is voor een maximaal verblijf van 21 dagen. Zodoende kan zij niet aantonen dat zij de verblijfsduur van haar visum zal respecteren.

(...)"

Deze beslissing ging gepaard met een beslissing tot intrekking van een visum, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw N.(...), E.(...) M.(...) + dochter

☐ De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

☐ Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

☐ De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

☐ uw visumaanvraag onderzocht

☐ uw visa onderzocht. Nummers 011848935 en 36, afgegeven: 18.07.2017.

☐ het visum is geweigerd ☐ het visum is nietig verklaard ☐ de visa zijn ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. *X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene reist samen met haar dochter en echtgenoot en verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze verklaart een toeristische planning te hebben doch deze zou zich in haar bagage bevinden. Buiten de Grote Markt en Manneke Pis kent betrokkene geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor doch na verificatie door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de reservatie te zijn geannuleerd. Zij kan zodoende niet aantonen waar zij en haar gezin zullen logeren. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 22.08.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 23 dagen terwijl het visum slecht geldig is voor een maximaal verblijf van 21 dagen. Zodoende kan zij niet aantonen dat zij de verblijfsduur van haar visum zal respecteren. (...)*"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekers richten zich blijkens de opsomming van de bestreden beslissingen in hun verzoekschrift en blijkens hun tweede middel, waarin de schending van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet alleen tegen de terugdrijvingsmaatregelen en de beslissingen tot intrekking van het visum, maar ook tegen de jegens hen getroffen beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, genomen op grond van artikel 74/5, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De beroepsmogelijkheid tegen deze beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt omschreven in artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals overigens wordt aangegeven op de formulieren van kennisgeving die aan verzoekers werden afgeleverd. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden."

2.3. Voor zover de verzoekende partijen zich met hun vordering richten tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen aangeeft dat op grond van het hierboven geciteerde artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, waardoor de Raad het door verzoekers aangevoerde tweede middel, dat gestoeld is op een schending van artikel 5 van het EVRM, niet kan onderzoeken zonder zijn bevoegdheid te overschrijden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Dit verzoekschrift wordt ingediend binnen de termijn van tien dagen na betekening van de beslissingen d.d. 31 juli 2017, meer bepaald op 31 juli 2017, waarbij aan verzoekers de toegang tot het grondgebied geweigerd werd en bevel tot terugdrijving betekend werd, de visa ingetrokken werden, alsook een bevel tot vasthouding op een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend werd.

In afwachting van een effectieve repatriëring dienen zij gedwongen te verblijven in een woonunit gelegen te Zulte (in plaats van het gesloten transitcentrum te Steenokkerzeel). Er werd reeds gecommuniceerd dat de eerstvolgende vlucht naar Congo op 11 augustus 2017 vertrekt. De uitvoering van de verwijderingsmaatregel is imminent. Indien de uitvoering van de bestreden beslissing, i.e. het bevel tot terugdrijving, niet geschorst wordt, lopen verzoekers het reële risico om naar Congo teruggestuurd te worden binnen zeer korte termijn, namelijk op 11 augustus 2017.

Artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet bepaalt dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bepaald in de artikelen (...) [hij] binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel [kan] vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Indien de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel tot terugdrijving niet geschorst wordt, zullen verzoekers geconfronteerd worden met een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, en wel om de volgende reden: zij zouden geconfronteerd worden met een schending van artikel 5, f) EVRM, meer bepaald het recht op vrijheid en het verbod op onrechtmatige vrijheidsberoving.

Conform artikel 5,f) EVRM mag niemand van zijn vrijheid worden beroofd, behalve in het geval van rechtmatige gevangenhouding van personen teneinde hen te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of indien tegen hen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

In casu is er geen sprake van rechtmatige gevangenhouding, nu het prima facie duidelijk is dat de bestreden beslissingen nietig zijn en er dus geen wettige grond bestaat om de verzoekers van hun vrijheid te beroven. De argumenten ten gronde worden hieronder verder uiteengezet en worden hier als herhaald beschouwd dienaangaande.

Bovendien, indien de verzoekers gedwongen gerepatriëerd worden naar hun land van herkomst, volledig onrechtmatig en louter omwille van een samenloop van administratieve misverstanden, valt hun gehele vakantie, de eerste vakantie die zij ondernemen als gezin, in het water, hetgeen uiteraard een zeer spijtige zaak zou zijn.

Gelet op het voorgaande is voldaan aan de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid en het voorhanden zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, zoals omschreven in artikel 43 Vreemdelingenbesluit, en moet voorliggend verzoekschrift ontvankelijk verklaard worden.”

3.2.2.2. In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op hun vrijheidsberoving met het oog op hun terugdrijving, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen dient te worden geacht. Zij worden thans blijkbaar gehuisvest in de FITT-woning in Zulte in afwachting van hun terugdrijving die op 11 augustus 2017 in het vooruitzicht werd gesteld.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“De beslissingen d.d. 31 juli 2017 zijn gemotiveerd op grond van de overweging dat verzoekers niet afdoende de redenen van hun verblijf konden aantonen. De terugvlucht naar hun land van herkomst werd immers geboekt op een datum, twee dagen na het verstrijken van de door het visum toegekende verblijfsperiode, zijnde op 22 augustus jl. Bovendien bleek dat de door verzoekers geboekte accommodatie geannuleerd werd.

Op basis van deze elementen vermoedt verwerende partij dat verzoekers slechts voorhouden als toeristen naar België gekomen te zijn, maar eigenlijk niet zinnens zijn tijdig terug te keren naar Congo.

Verzoekers betwisten de gedane vaststellingen niet. Het klopt dat zij een retourvlucht geboekt hebben op 22 augustus 2017, waardoor zij twee dagen langer op het Schengengrondgebied zouden blijven dan hen toegestaan is. Het klopt eveneens dat de door verzoekers geboekte accommodatie geannuleerd werd.

Evenwel betwisten verzoekers de conclusie die verwerende partij hieruit trekt, meer bepaald houden verzoekers vol dat zij wel degelijk louter om recreatieve redenen, als toeristen op vakantie zijn te Brussel en dat al de overige elementen in het dossier hierop wijzen.

4.2. Schending van artikel 3, 3 ° van de Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers zijn van mening dat de beslissingen onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en bijgevolg kennelijk onevenredig zijn, waardoor ze alsnog aangetast zijn door onwettigheid en derhalve dienen nietig verklaard te worden (infra). Ook zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd, daar de feiten de beslissing niet dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het materiële aspect van het zorgvuldigheidsbeginsel legt op dat het bestuur zich bij het uitoefenen van haar taak moet onthouden om de belangen van de bij beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen (DUK, W. Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93) en dat aan de beslissing bijgevolg een nauwgezette belangenafweging ten grondslag moet liggen (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

2.2.1. Wat betreft de bevelen tot terugdrijving

Aan verzoekers werd een bevel tot terugdrijving betekend, omdat zij niet in het bezit zouden zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Verzoekers vroegen elk een visum type C aan voor het Schengengrondgebied en verkregen deze voor een periode van 21 dagen, in de voor hen gemeenschappelijke periode tussen 29 juli jl. en 3 september jl.

De heenvlucht werd geboekt om in Brussel aan te komen op 30 juli jl. Op de uiterste terugkeerdatum was er echter geen retourvlucht beschikbaar. Wel konden verzoekers vanuit Parijs, luchthaven Charles de Gaulle, op 22 augustus jl. een vlucht nemen naar Addis Abeba. Verzoekers vroegen dan ook een wijziging van het visum aan, hetgeen zij mondeling verkregen. Verzoekers erkennen dat zij niet hadden moeten vertrouwen op een mondeling toegekende wijziging, zonder deze wijziging op papier geregistreerd te zien. De verzoekers waren evenwel blij met de toegestane wijziging en boekten derhalve hun vlucht zoals hierboven gezegd. Minstens waren verzoekers te goeder trouw.

Tevens reserveerden zij een appartement, via boeking-sites aangetrokken als zijnde excellent, genaamd 'Apartments Downtown Residence Brussel', gelegen in de Rue de Laeken nr. 10 te 1000 Brussel. Gedurende hun verblijf zouden verzoekers hier logeren. Als datum van aankomst werd ingegeven '30 juli 2017'. Ook verzorgden zij een reisverzekering, afgesloten bij TravelAssur, met ingang van 30 juli 2017.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat de verzoekers oorspronkelijk op 30 juli jl. in Brussel dienden aan te komen.

Evenwel, daags voor vertrek, wijzigde het reisschema, in die mate dat verzoekers slechts op 31 juli 2017 in Brussel zouden aankomen.

Gezien verzoekers niet op het opgegeven moment van aankomst in de accommodatie aanwezig waren, werd de reservatie automatisch geannuleerd door de uitbaters.

Louter op basis van bovenstaande elementen, zijnde een verblijf van twee dagen te lang en een geannuleerde hotelreservatie, weerhoudt de verwerende partij een vermoeden dat verzoekers in realiteit geen toeristische motieven hebben en niet van plan zijn om terug te keren naar hun land van herkomst. Evenwel blijkt uit het geheel van de verklaringen en stukken in het dossier, dat de verzoekers wel degelijk louter omwille van toerisme naar Brussel gekomen zijn.

Bovendien kunnen verzoekers aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om de kosten van hun verblijf en terugreis te dekken. Ook het feit dat eerste en tweede verzoeker beiden vast tewerkgesteld zijn in een internationaal gekend en gewaardeerd bedrijf respectievelijk organisatie, toont aan dat verzoekers louter om toeristische redenen even het land verlaten hebben, om vervolgens terug aan de slag te gaan na het zomerreces. Beide verzoekers zijn tewerkgesteld onder een contract van onbepaalde duur in een mooie functie. Verzoekers leiden een normaal leven, zijn gelukkig in hun land van herkomst, hebben geen financiële problemen, ... er bestaat derhalve geen enkele reden om te vermoeden dat verzoekers niet naar Congo zouden terugkeren.

Dat de verwerende partij dit vermoeden wel weerhoudt, met de bestreden beslissingen als gevolg, is minstens manifest onredelijk, onevenredig te noemen.

Door de bestreden beslissingen zien verzoekers zich nu geconfronteerd met een vreselijke start van hun vakantie, waarbij zij zelfs onterecht van hun vrijheid worden beroofd en in hun grondrechten geschonden worden.

Immers heeft de verwerende partij nagelaten om het geheel van elementen in acht te nemen, in de balans te leggen, en vervolgens een gemotiveerde beslissing te nemen. Op basis van slechts twee contra-elementen, die een zwak vermoeden van vestigingsgevaar opwekken, heeft de verwerende partij besloten tot terugnijving, intrekking van visa én vasthouding, waar uit al de overige elementen in het dossier n t wel het toeristisch motief blijkt. Om deze reden is de verwerende partij ook duidelijk onzorgvuldig geweest bij het nemen van haar beslissing. Zij heeft niet afdoende onderzoek gevoerd naar de feitelijke aspecten van de zaak, gezien zij zich slechts gebaseerd heeft op twee elementen, daarbij het geheel van de feitelijkeheden niet in overweging nemend. Minstens blijkt niet uit de motivering in de bestreden beslissingen dat een dergelijk zorgvuldig onderzoek gevoerd werd.

Zodoende zijn de bestreden beslissingen evenmin afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissingen worden niet gedragen door de feiten, doch slechts door een deel van de feiten, waarbij de overige elementen, in het voordeel van de verzoekers, niet in overweging genomen werden. De bestreden beslissingen worden niet in rechte gedragen door de feiten. De bestreden beslissingen schenden dus ook de motiveringsplicht.

Om deze redenen zijn de bestreden beslissingen onwettig en dienen zij geschorst en vernietigd te worden.

2.3.2. Wat betreft de beslissingen tot intrekking van de visa

Uit het bovenstaande blijkt dat de beslissing tot terugnijving onterecht genomen werd en aangetast is door onwettigheid.

Er bestaat derhalve evenmin grond om over te gaan tot intrekking van de visa van verzoekers.

De beslissingen tot intrekking van de visa zijn eveneens onwettig, bij gebreke aan juridische grondslag om de redenen zoals hierboven uiteengezet, en dienen geschorst en vernietigd te worden.

Verzoekers dienen te mogelijkheid te krijgen om alsnog zo goed mogelijk van hun vakantie te kunnen genieten.

Verzoekers zijn zeer inschikkelijk en beseffen dat zij fout gehandeld hebben door hun terugreis te plannen op 22 augustus jl. en zo twee dagen langer dan toegestaan op het Schengengrondgebied.

Verzoekers verklaren zich formeel bereid om Ethiopian Airlines te contacteren met verzoek hun vlucht te willen wijzigen naar een vroegere datum, waarbij verzoekers de administratieve meerkost van deze wijziging zullen betalen. Verzoekers willen dit doen, om volledig in lijn te zijn met de regels en toch alsnog van hun vakantie te kunnen genieten.

Om deze redenen alleen al moeten de bestreden beslissingen geschorst en vernietigd worden."

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...).”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745)

3.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat ter gelegenheid van verzoekers' interpellatie op de luchthaven van Zaventem werd vastgesteld dat eerste verzoeker slechts zeer weinig informatie kon verschaffen over het toeristisch plan gedurende het verblijf gedurende 23 dagen in België en Frankrijk. Tevens bleek dat hun hotelreservatie bij Apartments Downtown Residence Brussels van 30 juli 2017 tot 18 augustus 2018 werd geannuleerd. Verzoekers bleken hiervoor geen enkele verklaring te kunnen geven. Tenslotte bleek dat de terugvlucht van verzoekers vanuit Parijs voorzien was op 22 augustus 2017 terwijl hun visum slechts een geldigheidsduur heeft van 21 dagen waardoor de voorziene verblijfsperiode op het Schengengebied de geldigheidsduur van het visum overstijgt.

Op grond van het geheel van deze vaststellingen concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekers onvoldoende gegevens konden overleggen *“ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”*.

3.3.2.8. In hun eerste middel bevestigen verzoekers uitdrukkelijk dat zij de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwisten. Verzoekers achten deze beslissing echter onzorgvuldig en disproportioneel. Zo beweren verzoekers dat hun reisplannen *in extremis* wijzigden omdat tweede verzoekster nog verplichtingen had op haar werk, dat zij een *“mondeling toegekende*

wijziging" van de geldigheidsduur van hun visum zouden hebben verkregen en dat hun hotelreservatie 'automatisch' zou zijn geannuleerd omdat hun reisschema wijzigde.

3.3.2.9. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers de uitleg die zij thans geven niet konden verstrekken op het ogenblik van hun interpellatie op 31 juli 2017. Ter terechtzitting wijst de aanwezige raadsman van de verwerende partij op het weinig geloofwaardige karakter van hun huidige verklaringen. Een wijziging van de geldigheidsduur van het visum kan immers enkel na betaling worden verkregen op de Belgische vertegenwoordiging, terwijl er geen bewijs voorligt dat verzoekers dergelijke stappen zouden hebben gezet. Daarnaast stelt de raadsman vast dat uit het document van 'Booking.com', dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers eenvoudig konden aangeven op welke datum zij zouden toekomen om de annulering van hun reservatie te vermijden. Ter terechtzitting benadrukt de aanwezige raadsvrouw van verzoekers dat zij louter omwille van toeristische motieven naar Brussel zijn gekomen, maar deze affirmaties volstaan niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de gedane vaststellingen rechtsgeldig tot een weigering van toegang met terugdrijving kon besluiten.

3.3.2.10. Vervolgens menen verzoekers dat zij kunnen aantonen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikken en dat zij zijn tewerkgesteld bij internationaal gewaardeerde bedrijven. De Raad merkt echter op dat deze elementen niet ter discussie staan aangezien de beslissing geenszins gestoeld is op het gebrek aan bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf of op het gebrek aan garanties inzake terugkeer, waardoor deze argumenten van verzoekers niet van aard zijn om de motieven van de beslissing te vitiëren.

3.3.2.11. Meer in het algemeen stellen verzoekers dat de beslissingen slechts gebaseerd zijn op twee contra-indicaties terwijl volgens hen uit het geheel van de elementen zou blijken dat zij duidelijk enkel een toeristisch verblijf beogen, waardoor de beslissingen onredelijk en onzorgvuldig zouden zijn en niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd. De Raad kan verzoekers op dit punt niet bijtreden, aangezien er minstens drie cruciale elementen werden weerhouden, met name de gebrekkige kennis van het toeristisch plan, de annulering van de hotelreservatie en de overschrijding van de geldigheidsduur van het visum, die fundamentele binnenkomstvoorwaarden uitmaken in het kader van een kort verblijf, waardoor ze gezamenlijk wel degelijk op afdoende wijze de beslissingen van weigering van toegang met terugdrijving kunnen schragen.

3.3.2.12. Aangaande de beslissingen tot intrekking van het visum stellen verzoekers deze zouden moeten vernietigd omdat de beslissingen tot terugdrijving onterecht zouden zijn genomen. Op grond van wat voorafgaat kan echter niet worden besloten dat de beslissingen tot terugdrijving onwettig zouden zijn, zodat er geen reden bestaat om de (volg)beslissingen tot intrekking van het visum te vernietigen. Waar verzoekers *in fine* van hun middel hun bereidheid verwoorden om Ethiopian Airlines te contacteren om hun terugvlucht naar een vroegere datum te herboeken, merkt de Raad op dat dit initiatief erop wijst dat de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk pertinent zijn.

3.3.2.13. Er werd geen schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek of dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van het evenredigheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van een motiveringsgebrek.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers, blijkens hun uiteenzetting betreffende 'de uiterst dringende noodzakelijkheid' hun nadeel koppelen aan hun vasthouding en de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM.

3.4.2.2. Aangezien de beroepen tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats niet onder de rechtsmacht van de Raad vallen, kan hij zich hierover in het kader van het onderzoek van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin uitspreken.

3.4.2.3. In zoverre verzoekers de omstandigheid dat zij niet van hun vakantie in België zouden kunnen genieten invoeren als nadeel invoeren, dient te worden opgemerkt dat het feit dat het toeristisch bezoek van verzoekende partijen aan België niet kan doorgaan, niet als moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden beschouwd (cf. RvS 12 augustus 2005, nr. 148 183).

3.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN